

νά ύπάρξει καὶ ἄνευ ἀπομιμήσεως τῶν ἀρχαίων καὶ ἡ μέθοδος αὐτοῦ ἔσχεν μεγίστην ἐπίδρασιν ἐπὶ πολλῶν ἐξόχων ζωγράφων. Οὐδεὶς ζωγράφος ἦτο κάλλιον αὐτοῦ πεποικισμένος· αἱ καλλιτεχνικαὶ ἀρεταὶ παρ' αὐτῷ ἦσαν συνδεδεμέναι μὲ μυθώδη, οὕτως εἰπεῖν, δεξιότητα χειρός. «Ὅ,τι ἔβλεπεν ἡδύνατο νὰ τὸ ζωγραφίσῃ καὶ εἰς τοῦτο μόνον περιορίσθῃ, ἐπομένως ὁ κύκλος τῶν ἐμπνεύσεων του εἶναι στενός. Ἐμπνέεται ἐκ τῆς καθαρᾶς πραγματικότητος καὶ ἀπεικονίζει μόνον τὰ περὶ αὐτὸν ὄντα πρόσωπα. Ἐν γένει εἶνε ὁ σημαντικώτερος πραγματικὸς ζωγράφος ὃν ἡ Γερμανία παρήγαγεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Holbein.

Ὁ Βέκκερ, θανὼν τὸ ὀγδοηκοστὸν ἔτος, εἶνε ὁ ὕστατος καὶ σπουδαιότατος ἀντιπρόσωπος τῆς γνωστῆς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Τέχνης Βερολιναίας σχολῆς τῶν coloristes. Ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ Klöber καὶ ἔλυσθεις ἐκ τῶν τοιχογραφιῶν τοῦ διδασκάλου του ἀπεφάσισε λεπτομερέστερον νὰ σπουδάσῃ τὴν τοιαύτην τεχντροπλίαν καὶ μετέβη τῷ 1843 παρὰ τῷ Ἑρρίκῳ Hess ἐν Μονάχῳ. Μετὰ ταῦτα διέτριψεν ἐν Παρισίοις καὶ Ῥώμῃ μέχρι τοῦ 1847. Χάρις

εἰς τὴν γνωριμίαν αὐτοῦ μὲ τὸν Γουλιέλμον Κάουλμπαχ, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτοῦ κατώρθωσε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ζωγραφῆσιν τοῦ νέου μουσείου καὶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Νισθιδῶν ἐξωγράφησεν ἐξ ἀρίστας παραστάσεις ἐκ τοῦ σχετικοῦ ἐξηγμένας μύθου. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς Βενετίαν ἔνθα διὰ τῆς μελέτης τῶν μεγάλων Ἰταλῶν coloristes ἀπεκαλύφθη ζωηρότατα ἡ ἰδιοφυΐα αὐτοῦ. Δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς πρόδρομος τοῦ Μάκκαρτ, καίπερ οὗτος κάλλιον ἡσθάνετο τὸ μεγαλότεχνον ὕφος τοῦ Βερονέζ. Ἐν τοῖς πίναξιν τοῦ Βέκκερ, ἀνευρίσκει τις λαμπρῶς ἀπεικονισμένους πάντας τοὺς

τύπους τῆς ἰσχυρᾶς πόλεως, πρὸ πάντων δὲ θαυμάζονται αἱ «Ἀπόκρυφον ἐν Βενετίᾳ». «Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Δύρρερ παρὰ τῷ Τισιανῷ κτλ.»

Ὁ Κ. Βέκκερ, οὗ τὰ κάλλιστα ἔργα ἐφιλοτεχνήθησαν μετὰ τὸ 1856 καὶ 1880, δὲν κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ τὸ βάθος τοῦ ἀθανάτου κάλλους τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν ὁρῶντων προσώπων αὐτῆς. Ἐν ἅπασιν αὐτοῦ τοῖς πίναξιν τοῦναντίον, ἐπανέρχονται αἱ αὐταὶ εὐειδεῖς μᾶλλον ἢ χαρακτηριστικαὶ μορφαί, αἱ αὐταὶ κατὰ συνθήκην στάσεις καὶ τὰ

αὐτὰ πολυποικίλα χρώματα, ἐν γένει δὲ στερεῖται βαθύτητος. Οὐχ ἦττον ἀναμφόρητος ὑπῆρξεν ἡ ἐπίδρασις αὐτοῦ ἐπὶ πολὺ χρονικὸν διάστημα ἐπὶ τῆς Βερολιναίας Τέχνης.

Ἀλλὰ καὶ τὸ 1891 ἠρίθμησεν εὐθὺς ἅμα τῇ ἐμφανίσει του ἐπιφανεῖς νεκρούς, ἐνθυμηθὲν καὶ τὴν πτωχὴν Ἑλλάδα.

Διὰ τὸν Γ'ύζην, ἐγράψαμεν ἤδη εἰς τὴν «Ἐπετηρίδα τῶν Φιλιστέχνων». Ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη ἐν Γερμανίᾳ θρηνοῦμενος ὁ θάνατός του. Οὕτω, τὸ ἐν Μονάχῳ ἐκδιδόμενον καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν «Kunst für Alle» κρίνει τὸν θάνατον αὐτοῦ ὡς βαρυτάτην ἀπώλειαν

διὰ τὴν ἐν Μονάχῳ τέχνην. «Ὁ Νικόλαος Γ'ύζης, κατὰ τὸν ἀρθογράφον, κατελέγεται μετὰ τῶν ἐπιφανεστάτων καὶ μάλιστα προσωπικῶν μορφῶν τῆς συγχρόνου γραφικῆς. Οὐδεμιᾶς χώρας ἢ σχολῆς τεχντροπλίαν ἀποκλειστικῶς ἠκολούθει· ἦτο ἀκραιφνὴς ἰδανιστής. Ἀλλ' ὁ ἰδανισμὸς αὐτοῦ ἐν τῇ τέχνῃ οὐδὲν εἶχε τὸ ψυχρὸν ἢ τὸ ἀκαδημαϊκόν, μάλιστα δὲ τὰ τῆς τελευταίας δεκαετηρίδος αὐτοῦ ἔργα, ἀνεπόλουν τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν τέχνην διὰ τὸ αἰθέριον καὶ ἀσύλληπτον τῶν ἀπεικονιζομένων μορφῶν, ὡς ἰδίᾳ καταδεικνύεται τοῦτο ἐν τῇ Ἑσπέρῃ Συμφωνίᾳ. Ἡ πινακοθήκη τοῦ Μονάχου ἔχει λαμπρὸν πίνακα



Ὁ Γ'ύζης ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του.